

Donderdag

den 18 Mei.

Bij deze Courant behoort een Vervolg.

FRANKFORT den 14den Mei.

Brieven uit Londen melden het volgende: Het Turksche gezantschap te Londen heeft onlangs eene memorie aan lord Palmerston overhandigd, waarbij zeer omstandig uiteengezet wordt, hoe de Porte sedert de laatste overeenkomst met den onderkoning van Egypte, welke onder medewerking van Engeland en Frankrijk gesloten werd, hare betrekkingen met *Mehemed-Ali* geregeld heeft, en hoe het, ondanks de vredelievende gezindheid van den Ottomanschen divan, nogtans, bij den grooten militairen staat, dien de onderkoning bij voortdurend onderhoudt, de Porte onmogelijk is geworden, zoodanige schikkingen te maken, dat alle schijn van verborgen bedoelingen, welke men haar toeschrijven wil, verwijderd wordt; — hoe zij zich veelmeer, hares ondanks, genoodzaakt ziet, om zware uitgaven tot het onderhoud van eenen grooten militairen staat te doen, en niets vruiger wenscht dan denzelfden te kunnen verminderen, omdat haar ongunstige financieele toestand de grootste spaarzaamheid vordert, welke ook bij alle takken van bestuur, met uitzondering van het departement van oorlog, stiptelijk wordt behartigd, doch weinig baat, zoolang het den Sultan niet vergund is, te ontwapenen en zijne armee zoo te verminderen, dat hare sterkte met de overige behoeften des lands in behoorlijk verband staat. Verder wordt hij die memorie opgemerkt, hoe wenschelijk het zoude zijn, dat de onderkoning van Egypte van zijnen kant een stelsel liet varen, dat alleen dienen kan, om hem, even zoo wel als de Porte, langzamerhand te verzwakken, en de beste hulpbronnen der landen, waarin hij garnisoenen heeft en het bestuur voert, uit te putten. Om *Mehemed-Ali* en den Sultan uit de valsche stelling te brengen, waarin beide sedert den laatsten oorlog zijn geraakt, tracht de memorie aan te toonen, dat er een wezenlijke staat van vrede tusschen de Porte en den onderkoning zou te vestigen zijn, wanneer er regtmatige betrekkingen tot stand gebragt worden. Te dien einde zou de Porte gaarne aan *Mehemed-Ali* alle regten toekennen, waarop hij voor zijnen inval in Syrie aanspraak gemaakt heeft, en welke weigering hem eigenlijk tot den oorlog tegen den Sultan aangelegd heeft. Mocht *Mehemed-Ali* zich daarmee kunnen vergenoegen, waaraan de Porte niet twijfelt wil, uit hoofde de onderkoning steeds van zijne gematigdheid, en afkeer van alle verovering spreekt, dan zou de Sultan hem gaarne erkennen in het regmatig bezit van al die landen, welke *Mehemed-Ali*, in naam van den Grooten Heer, vóór de tusschen hen ontstane vijandelijkheden, bestaard heeft, en hem alle soevereiniteits-regten, welke hij, de Grooten Heer zelf, daarover uitoefende, afstaan.

De memorie tracht ten slotte het Engelsche kabinet over te halen; ten einde van zijnen kant mede te werken, opdat zoodanige overeenkomst worde tot stand gebragt.

Berigten uit Stokholm van den 5den Mei melden, dat Zijne Koninklijke Hoogheid de Kroonprins, onder den naam van den graaf Tolgarn, en vergezeld van den staatsead graaf *Adelswård*, den kammerheer baron *Wrede* en den koninklijke lijfarts *Theising*, den 11den Mei van Stokholm vertrekken, en waarschijnlijk den 17den te Berlijn aankomen zal, om de vroegjaars-manoeuvers aldaar bij te wonen.

In de onderscheidene staten van Zuid-Duitschland zijn de 1 en hier en daar ook de halve Brabandsche, zoogenaamde kroondaalders verklaard niet meer gangbaar te zijn. De reden daarvan is, dat deze muntstukken zoodanig afgesleten waren, dat zij de vereischte waarde niet meer hadden. De Pruisische Staats-Courant maakt de aanmerking, dat nu het Pruisische geld meer en meer in Duitschland in omloop zal komen.

LONDEN, den 12den Mei.

Bij gelegenheid van het ter tafel leggen eener petitie, komende van wege de leden der gevestigde kerk in Ierland, welke de groote protestantsche vergadering, te Dublin op den 24sten Januarij II. gehouden, hebben bijgewoond, is Woensdag avond voorloopig door Mr. *Halmilton* te kennen gegeven, dat hij de aandacht van het huis der gemeenten op den 23sten dezer bij den inhoud dezer petitie, welke uitermate groot is en eenige duizenden voornamen ondertekenaars telt, bepaalen zal.

Eene resolutie, Dingsdag avond in hetzelfde huis door den heer *F. Duncombe* voorgedragen, hoofdzakelijk strekkende om deszelfs afkeuring te betuigen over het bij hante lordschappen nog bestaande gebruik om bij afwezigheid per procuratie over het verwerpen of goed-

keuren van eenige wetgevende maatregelen te stemmen, is ten slotte met 191 tegen 81 stemmen verworpen.

Door de herkiezing van sir *F. Burdett* op gisteren namiddag als parlementsvertegenwoordiger van Westminster, en wel met de aanzienlijke meerderheid van 586 stemmen boven den radicalen kandidaat Mr. *Lander*, voor wien intusschen de minister *Palmerston* en nog drie andere gouvernementsleden gestemd hebben, heeft de behoudende partij nogmaals eene luistervolle zagepraal op de ministeriele voorstanders behaald.

— Ontvangen berigten uit Mexico melden, dat de gezamenlijke haren van de republiek Texas door het Mexicaansche gouvernement in staat van beleg verklaard zijn. De gewezen voorzitter van Mexico, de generaal *Santa Anna*, scheen op zijne plantagie den loop van zaken rustig af te wachten.

— Onlangs is melding gemaakt van een krankzinnige, die *Prinses Victoria* op hare wandelingen steeds achterop volgde. Dierzelve persoon of eenig ander krankzinnige, heeft verleden week op een concert, waar de genoemde Prinses tegenwoordig was, tot in hare nabijheid weten door te dringen. Hij had daar aanhoudend de oogen op haar gevestigd en maakte al hare bewegingen na. De directeurs van het concert vernamen eerst op het einde van het eerste deel wat er omging. De Prinses ging toen heen, en de bedoelde persoon ook terstond. Hij heeft al het aanzien van eenen heer, en moet tusschen de 30 en 40 jaar oud zijn.

PARIJS, den 13den Mei.

Uit Metz schrijft men van den 11den Mei het volgende: Den 24sten zal alhier aankomen de prinses *Helena van Mecklenburg Schwerin*. Men zegt, dat zij plégtig zal ontvangen worden. De prinses zal door den hertog de *Choiseul*, aide-de-camp des Konings, worden verwelkomd, als ook door de burgerlijke en militaire autoriteiten van het departement. Een salvo van 36 kanonshots zal er bij hare aankomst in Frankrijk gedaan worden; twee eskadrons kavalerie en een bataljon infanterie zullen haar de eer bewijzen, welke eene koninklijke prinses toekomt.

De jongste volksbewegingen in Katalonie gaan niet van de Carlisten uit en strekken niet ten behoeve van den *Carlos*, maar zijn het werk der republikeinen, die den tegenwoordigen staat van verraaging in Spanje willen te baat nemen om de monarchale regering omver te werpen en eene republiek te vestigen. Zij staan in verbintenis met de republikeinen te Parijs, en te Barcelona heeft zich zelfs een genootschap opgeworpen, hetwelk den naam draagt van de *Wreckers van Alibaud*.

De generaal *Mina* heeft, gedurende den tijd, dat hij kapitein-generaal van Katalonie is geweest, steeds zijnen invloed gebezigd om die partij tegen te houden; maar na zijnen dood heeft zij meer en meer het hoofd opgestoken en is er nu eindelijk toe gekomen om de oproer van te planten.

In Katalonie neemt daardoor de regeringloosheid steeds toe. Reuss en Tarragona hebben zich reeds onafhankelijk verklaard, en hebben, terwijl de baron de Meer, met eenige krijgsmagt, uit Barcelona was vertrokken, ten einde Solsona te ontzetten, eene poging aangewend, om Barcelona in dezen draaikolk mede te slepen. Ten gevolge van de komst van zendelingen uit beide de eerstgenoemde plaatsen, hebben eenige manschappen van de ontwapende nationale garde zich den 4den in laatstgenoemde stad meester gemaakt van een gebouw, in hetwelk de artillerie van die garde werd bewaard, en hebben zij gezwaart, om nog eene versterkte positie, binnen de stad, te veroveren, doch de generaal *Pareno* heeft de bewaring derzelve toevertrouwd aan een deel Britsche zeesoldaten, die tot dat einde onmiddellijk waren ontzocht, en heeft daarvoor af de magt, over welke hij konde beschikken, tegen de opstandelingen kunnen aanwenden, met dit gevolg, dat dezelve na eenig verlies, in het gebouw der artillerie zijn teruggetrokken. De generaal *Pareno* heeft de stad dadelijk in staat van beleg verklaard, en de revolutionairen, zich niet genoeg ondersteund ziende, hebben voorwaarden trachten te bedingen, op welke zij zich zouden willen overgeven; doch deze voorwaarden zijn niet aangenomen, en naar luid der dagbladen van Barcelona van den 6den, zonden de opstandelingen, in den nacht van den 4den op den 5den, door haren opperhoofden in de steek zijn gelaten. — De aanslag der revolutionairen, om zich van Barcelona meester te maken, is alzoo den 5den mislukt. — Het gerucht wil, dat er sedert nietwe onlusten hebben plaats gehad; — dat daarentegen de opstand ten behoeve van den *Carlos* in het gebergte is uitgebreid, — en dat aan den anderen kant de baron de Meer Solsona heeft ontzet; doch het ontbreekt dienlangaande aan opgaven, op welke men genoegzaam staat kan maken. W.

Van den 14den Mei. De Koning heeft den 12den Mei een besluit genomen, volgens hetwelk de kerk van Saint-Germain l'Auxerrois onmiddellijk weder voor de openbare eeredienst zal worden opengesteld. Men weet, dat deze kerk in Februarij 1831, bij het hevige oproer, dat toen, ten gevolge der viering in dezelve van eene lijkdienst voor den hertog van Berry, ontstond, en waarbij ook het paleis der aartsbisdommen geplunderd

ARNHEMSCHE COURANT,

Van Donderdag den 18 Mei 1837.

Mengelwerk.

Toespraak bij de sluiting der Kamers.

De zitting van de Staten-Generaal is gesloten met eene toespraak, weinig bemoedigend voor de Natie. — De leden der Kamers mogen overtuigd zijn, van naar kracht en vermogen tot het welzijn des Vaderlands te hebben medegewerkt, — ofschoon de Minister, die het woord voerde, dat niet stellig verzekert, — de natie is niet overtuigd, dat zulks het geval is; zij kan daarvan niet overtuigd zijn, omdat vijf en vijftig, welke gezegd worden het Nederlandsche volk te vertegenwoordigen, de belangrijkste discussien hebben gehouden met gesloten deuren, en de natie eigenlijk volstrekt niet weet, hoe het met eene eind-schikking staat.

De Minister laat zich hierover al vrij wonderlijk nit; hij zegt: » Eenmaal zullen ongetwijfeld alle vraagstukken, welke zich, in het belang des lands, ter regeling aanbieden, naar beginselen van regt en billijkheid worden opgelost, wanneer steeds onze handelingen zullen getuigen, dat wij billijkheid en regt waardeeren boven alles.» Wij willen hier niet vitten op de woorden van *wanneer* en *zullen*; wij willen gelooven, dat de Minister heeft willen zeggen, »indien onze handelingen steeds blijven getuigen, dat wij slechts billijkheid en regt verlangen;» maar wij komen op de zaak, en dan kunnen wij nu de natie verzekeren, dat eene eindschikking *au grand jamais* is verschoven; want eene oplossing van politieke vraagstukken te willen uitstellen, tot dat die geheel en volkomen naar regt en billijkheid kunnen worden opgelost, dat beteekent juist zooveel als om dezelve eeuwig onopgelost te laten. — Behalve, dat regt en billijkheid bij ons arme menschen vrij onbepaalde denkbeelden vertegenwoordigen, zoo heeft elk volk en elk mensch eene beschouwing van regt en billijkheid, uitgaande van zijn eigen ik, waarom trent elk ander, om dezelfde reden, van gevoelen moet verschillen; zoodat, hetgeen wij regt en billijkheid zullen noemen, door de Belgen onregt en onbillijkheid zal worden genoemd. Van beide deze gevoelens zullen al verder weder verschillen de Franschen, de Engelschen, de Pruisen, al naarmate hunne Brittannische of Gallische *ikheid* zulks zal medebrengen; en zoo doende zal het uur van regt en billijkheid, waarnaar de Minister ons verwijst, wel nooit slaan. — Voeg nu bij deze troonrede (o konden wij zeggen troostrede) het zeggen van een' Belgischen minister, dat hij niets meer dan het *status-quo* verlangt, en hij daartoe aan Koning WILLEM een lang leven en aan de Hollandsche Natie een taai geduld toewenscht, dan bemerkt een ieder, dat, op den weg, die thans wordt bewandeld, aan geene eindschikking valt te denken. — Maar wat dan? Want de minister moge zeggen, dat de *VERTROUWELIJKE* samenwerking der Kamers het nationaal crediet op nieuw heeft gevestigd; wij zeggen, — en duizenden met ons, — dat het *status-quo* van jaar tot jaar ondragelijker wordt, en de vertrouwelijke medewerking der Kamers de natie moeilijker troost wegens de opofferingen, die zij doet zonder uitzicht op beterschap, en dat er een einde aan komen moet. — Maar hoe? Zoo vraagt menig een; maar zoo kan in ernst de staatsman niet vragen. Geene zaak is zoo ingewikkeld, of er is een einde mogelijk, mits het ernstig gemeend zij een einde te maken. — Kunnen wij niet onze voorwaarden van schikking opgeven en openbaar maken en er het nut en de noodzakelijkheid van betoogen? (latende regt en billijkheid ter beoordeeling van ieder afzonderlijk.) Kunnen wij ons niet aan de voorgedijder Mogendheden onttrekken? Het langdurig *status-quo*, drukkender dan een' korstondigen oorlog, opzeggen? Indien wij eene Kamer hadden, niet van vijf en vijftig, gekozen door het filtreermachine onzer stedelijke, landelijke en ridderschappelijke staten, maar indien, dadelijk na de scheiding de grondwet ware herzien, en wij door eene onmiddellijke verkiezing eene kamer hadden, waarin de stem der natie weerklank vond, — sedert lang waren de Ministers genoodzaakt geweest het middel ter beëindiging van zaken te vinden, of het bewind aan meer bekwame handen over te laten.

Staatkundige Aangelegenheden.

Sints geruimen tijd is het, ten gevolge der gehouden committé's van de Tweede Kamer, en het geheim, waarmede men de gevoerde onderhandelingen over de Belgische aangelegenheden heeft bedekt, aan de natie onbekend gebleven wat er ten dien einde is voorgevallen, en hetgeen door onze regering in het bijzonder, tot beslechting derzelve, is in het werk gesteld. Bij de onbekendheid van een en ander, ach-

ten wij het niet onbelangrijk, de gevoelens onzer afgevaardigden over onze financiële en staatkundige belangen te doen kennen, welke gevoelens, bij de in Maart jl. gehouden beraadslagingen over eenige ontwerpen van geldelijken aard zijn geuit. Wij achten dit van te meer belang, omdat immers onze afgevaardigden met den stand der staatkundige aangelegenheden waren bekend gemaakt, en hun gevoelen derhalve op de ontvangene mededeelingen berustten. Belangrijke zinsneden, welke wij aan de aandacht onzer lezers aanbevelen, hebben wij in *curcive letters* doen drukken. Na de mededeeling dier gevoelens, behouden wij ons voor, onze meening dienaangaande aan het licht te brengen:

De heer VAN NAGELL: *Ik betreur*, dat door de aanvraag, ons door de onderhavige wetten voorgesteld, om in de buitengewone behoeften te voorzien, het vooruitzicht van eene eindschikking met *België* nog niet tot stand is gebragt. Mij *nimmer* met het *stelsel van volharding* vereenigd hebbende, zij het mij thans met bescheidenheid veroorloofd, te betreuren *de zure vruchten*, welke wij thans plukken. De inhoud van het manifest van den 22^{den} Maart 1832 blijft mij steeds voor den geest, waardoor misschien de weg zoude zijn geopend geworden, om tot een eindverdrag te zijn geraakt, overeenkomstig onze belangen, onze nationale eer en onze onafhankelijkheid, waarop wij eene regtmatige aanspraak kunnen en mogen maken. *Ik zie*, met innerlijk gevoel van liefde voor mijn Vaderland, *de toekomst met bezorgdheid te gemoet*, en die bezorgdheid wordt steeds vermeerderd, wanneer ik terugdenk op al de opofferingen, welke wij, in de laatste jaren, ons hebben moeten getroosten, om bij voortduring een zoo kostbaren stand van zaken te ondersteunen, en dat wij met het algemeen overleg nog niet in staat worden gesteld, om den staat te vestigen, onze instellingen te verbeteren, en onze finantien in den grond te herstellen. Zonder vermindering van uitgaven, verteren wij ieder jaar meer dan ons inkomen; wij stapelen schuld op schuld; zware en buitengewone uitgaven worden dagelijks voortgezet; ons inkomen kunnen wij niet vermeerderen door nieuwe belastingen; de natie kan niet meer dragen, in verhouding tot haar tegenwoordig vermogen. Ik heb alsnog geene genoegzame *geruststellende* inlichtingen erlangd, om, zonder meer kennis van zaken, onbeschroomd mijne goedkeuring aan de wet der buitengewone uitgaven te geven. Zonder eene volledige kennis van zaken, bevind ik mij onbevoegd en wil mij geenszins verantwoordelijk stellen, om daarin toe te geven.

De heer VAN DAM VAN ISSELT: In de eerste tijden na den afval van *België* heb ik de krachtige maatregelen der regering toegejuicht; ik heb gaarne bewilligd in de offers, die gevraagd werden, ter verdediging van onzen geboorte-grond, ter handhaving onzer aangerande eer. En welk offer daartoe zoude te zwaar zijn in het oog van hem, die zich verhoovaardigt op den eernaam van een Nederlander te zijn? De roemruchtige tiendaagsche veldtogt, de boven allen lof verhevene verdediging van de citadel van *Antwerpen*, hadden de pogingen der regering en de ijverige medewerking dezer vergadering glansrijk bekroond. *Nederland* stond weder gelouterd voor het oog van *Europa*, en de hoon en de laster, door de Belgen verspreid, door sommige vreemdelingen gretig aangenomen en met ophief voortgeplant, waren teruggezonden in het niet voor den moed, voor de trouw en de volharding van het vaderlandsche leger en deszelfs dapperen aanvoerder. *Nederland* en *ORANJE* stonden weder daár, van den alouden roem en van den alouden luister omgeven. Nu was, naar de meening van velen, — en ik ontken het niet, — ook naar de mijne, het oogenblik geboren, om onze twisten te beslechten; om het vernederd *België* voor altijd te laten varen; om een einde te maken aan de opofferingen en bezwaren der trouwe bevolking van *Noord-Nederland*. Voor eene natie, die zich zoo had gedragen, zoude geen vrede schandelijk zijn, en geen toestand schadelijker worden dan die, waarin wij ons bevonden. De komst van Graaf ORLOFF hier te lande, verlevendigde die hoop; sommigen onzer drongen op beëindiging aan. Het *uiteen zenden der kamer* was het antwoord der regering op het *vertrouwelijk vertoog*, deswege den heere minister van buitenlandse zaken gedaan. Groot en menigvaldig waren de offers, die sedert dien tijd van *Nederland* zijn gevraagd. Uwe meerderheid heeft op gronden, die ik niet zal beoordeelen, maar die ik wil eerbiedigen, de gevraagde sommen telkens toegestaan, het cijfer der staatschuld voorbeeldeloos vermeerderd en de lasten der Natie bezwaard. En welke zijn nu in 1837 de vruchten van het gevolgde stelsel? *Verwarring in de finantien, onzekerheid, angst en een naderend bankroet*; indien wij niet van stonden af aan den ingeslagenen

weg verlaten. Mogt ik mij in dat laatste punt vergissen; is mijne wijze van beschouwen te zwart; is er iemand uwer, die dat gevoelen niet met mij deelt? O! dan bid ik u, stel mij gerust; overtuig mij dat ik dwaal! Maar geef mij tegenover de eenvoudige berekening, die hier te maken is, en waarvan de duidelijkheid zoude vallen onder de bevatting van een kind, dat de eerste regelen der cijferkunst verstaat; geef mij daartegen geene *ijdele verzekeringen*, geene *verwijzingen op de toekomst*, geene aansporingen tot vertrouwen op de reddende hand der Voorzienigheid. Ik eerbiedig dat Christelijk gevoel, dat, bij de rampen en onheilen des levens, den sterfeling aanspoort, om zijne toevlugt, om zijnen troost te zoeken bij Hem, die helpen, redden en vertroosten kan, waar menschenmagt en bijstand faalt. Maar waar onze daden vrij zijn, waar ons de magt van handelen overblijft, daar hecht ik aan de les der wijsheid: *« Help u zelve en God zal u helpen. »* En zoude het dan geen bezwaar zijn voor het doorlasten zoo zwaar gedrukte volk, dat die millioenen schats, die men schijnt te bezitten, niet worden gebezigd tot uitdelging van den schrikverwekkenden schuldenlast, maar worden aangewend tot bevestiging van eenen verderfelijken stand van zaken, waarbij alleen de vijanden van ons Vaderland wel varen? De ontvangen staatkundige mededeelingen zijn niet in staat geweest mij te doen terugkomen van mijne verklaring, voor bijna twee jaren in comité-generaal, in tegenwoordigheid van 's Konings ministers, afgelegd. De groote meerderheid dezer vergadering heeft zich destijds mede plegtig omtrent hare mening verklaard. Maar de regering, door de ondervinding geleerd, welk onderscheid er is tusschen woorden en daden, heeft dat comité-generaal vergeten, of althans daaraan, *blijkens hare handelingen*, weinig waarde gehecht. Werden wij bedreigd of aangerand, door wie dan ook, ik zoude mijn weder bereid verklaren, om het bestuur, in deze vergadering, door mijn votum, en daarbuiten, door het opvatten der wapens, te ondersteunen; ik verkeer in het stellig vertrouwen, dat dan andermaal de stem des Konings weerklank zoude vinden in de harten zijner mede-ingezetenen, wanneer hij riep: *« te wapen! met het oog op God; te wapen voor uw vaderland! »* — Maar ik kan mij de overtuiging niet opdringen, dat het een bewijs moet zijn van liefde voor mijn land, dat ik de grondzuilen help ontgraven, waarop het staatsgebouw rust. Ik kan mij niet voorstellen, dat het een blijk kan heeten van trouw en verknochtheid aan het hoofd van den staat, dat ik den grond help ondermijnen, waarop zijn troon gevestigd is. Het boek der geschiedenis ligt open voor ons: de laatste jaren hebben ons geleerd aan welke lotverwisselingen de volkeren blootstaan. Wij hebben onze schepen zien wegnemen, en onze sterkten aanvallen onder de bevoegdheid van vredelievende gezindheid. Wij hebben het gezien; hoe ligt de bronnen van onze welvaart kunnen worden verstopt. Wij weten het, hoe weinig er noodig is, om den fakkel des oorlogs in Europa te doen ontbranden, en ons te wikkelen in den verderfelijken strijd, waarbij wij alles te verliezen en niets te winnen zouden hebben. Voor die dagen van gevaar, wil ik de krachten van Nederland hebben gespaard, opdat wij niet, door doel- en nuttelooze pogingen uitgeput, te laat onze onvoorzigtigheid betreurende, een speelbal worden van vreemde willekeur. Ik heb deze wet bestreden, en ik zal aan dezelve mijne goedkeurende stem onthouden, omdat ik de vrijheid hebben wil van aan mij zelve de getuigenis niet te weigeren, dat ik al heb aangewend wat wettig en geoorloofd was, met woord en daad, om den val van mijn vaderland te voorkomen. Hoe gelukkig zoude ik zijn, indien mijne bezorgdheid mij had bedrogen! Hoe dankbaar zoude ik mijne dwaling erkennen, indien de toekomst geen onheil, maar geluk en woorspoed met zich voerde voor Vaderland en Koning; want beider heil en beider welzijn zijn de varigste wenschen van mijn hart.

De heer OP DEN HOEFF: Gelijk echter de zaken loopen, maak ik zwaarigheid om in de gevraagde som toe te stemmen. Immers ik mag mijne bezorgdheid niet verbergen, dat wij na één, ja na meer jaren, ons nog volmaakt op dezelfde hoogte zullen bevinden als thans, met dit aanmerkelijk onderscheid alleen, dat wij alsdan nog vele millioenen schats nutteloos en zonder vrucht zullen hebben verspild. Een van 's Konings ministers heeft onlangs onzen tegenwoordigen toestand eenen staat genoemd, noch van oorlog noch van vrede. Maar ik geloof, dat, uit een geldelijk oogpunt beschouwd, wij dien gerustelijk een' staat van oorlog kunnen noemen; want ik vraag hoe veel wij dan wel zouden behoeven, wanneer men gereed stond om ten strijde te trekken; indien er in den tegenwoordigen toestand ruim 21 millioenen voor één jaar noodig zijn. Ik kan niet inzien, dat het belang van het Vaderland deze voortdurende buitengewone ontwikkeling van kracht gebiedend vordert. Er zouden daarvoor, naar mijne overtuiging, slechts twee redenen kunnen bestaan, dat is, of de vrees, die wij koesterden, van door de Belgen te worden aangevallen, of het voornemen der Regering om België met de wapenen in de hand aan te tasten. Noch het een, noch het ander, komt mij voor nu de rij der waarschijnlijkheden te behooren. — België heeft volstrekt geen belang om ons aan te vallen: of zoude het zulks doen, om een gedeelte grondgebied te overweldigen? Maar heeft het dan op dit oogenblik van ons niet reeds meer, dan het ooit door eenen oorlog zoude kunnen krijgen? Is het

niet in het vreedzaam en ongestoord bezit van een groot gedeelte van Limburg, aan Nederland bij de traktaten toegekend, terwijl wij ons met het onvruchtbaar bezetten van het min beduidende Lillo en Liefskenshoek blijven vergenoegen? Of zoude het de wapenen tegen ons opvatten, uit hoofde van geldelijke aangelegenheden? Maar betalen wij dan niet getrouwelijk sedert zes jaren de geheele onde schuld van het voormalige koninkrijk der Nederlanden? Of zouden redenen, die zo dikwerf het zwaard deden uit de schede trekken, België tot den krijg tegen ons aansporen: ik bedoel belangen van handel en scheepvaart? Maar hebben wij ons niet bij een traktaat plegtig verbonden, om de vaart op de Schelde tot aan de eindschikking toe geheel vrij te laten, en zulks zonder eenige vergoeding; en zien wij niet voortdurend schepen met voortbrengsels van den Belgischen handel, ofschoon dan ook onder vreemde vlag, van Antwerpen midden door ons land heen varen naar den Duitschen Rijn? . . . Onze krachts-ontwikkeling veroorzaakt nog een ander kwaad. Wanneer wij namelijk door onze houding België tot uitgaven verplichten, maken wij den geldelijken toestand van onzen schuldenaar steeds erger, zoodat het voor hem moeilijker wordt, om eenmaal aan zijne verplichtingen jegens ons te voldoen. Er bestaat derhalve, op dit oogenblik, noch vrees voor eenen aanval, noch voornemen om zelf aan te vallen; en desmettegenstaande is ons leger steeds in staat van oorlog, en vermeerderen wij dagelijks onze schuld en putten wij de bron uit, ons zoo onverwacht tot vergoeding van zooveel ramp en druk door de Voorzienigheid geopend. Men beweert, dat zulks geschiedt in het belang van het Vaderland. Maar het zij mij dan toch vergund te vragen: of, zoo eens vroeger of later Europa in eenen oorlog moet worden gewikkeld, en ook wij moeten geroepen worden om daarin deel te nemen, onze toestand beter zal zijn, wanneer wij thans onze krachten vruchteloos en zonder nut verspillen, dan wanneer wij dezelve tot die gelegenheid besparen.

De heer VAN WELDEREN RENGERS: Onze buitengewone hulphronnen worden grootendeels besteed om eene inspanning van krachten aan den slag te leggen, welke ik voor mij niet inzie, dat voor het volk, hetwelk wij vertegenwoordigen, goede en gewenschte resultaten kan opleveren; daarentegen, wanneer die middelen gedeeltelijk worden aangewend tot vermindering van lasten of tot vernietiging van schuld, dan voorzeker zouden dezelve voor de natie een algemeen voordeel opleveren.

De heer ROMME: Indien nu deze termijn voor de volle rentebetaling wordt toegestaan, dan zullen deze voorschotten, over ieder jaar slechts f8,400,000 bedragen hebbende, met de verloopende interesten en negotiatie-kosten van dien, niet verre beneden de 64 millioen blijven, waarmede onze staatsschuld alzo te dier zake, tusschen al het geen, wat gebeuren kan, zich provisioneel verhoogd bevint. Men moge mij de ongelegenheden, ja de schokken, die welligt daaruit zouden komen te ontstaan, tegenwerpen; dit zij zoo, de noodzakelijkheid spreekt; het tijdstip is, mijns inziens, daar, waarop, ter vermindering van meerdere ongelegenheden, van grootere schokken, eene krachtadige hand aan het werk moet worden geslagen, om te voorkomen hetgeen later welligt niet meer te verhelpen zoude wezen, en in dit geval verklaar ik mij bereid tot het toestaan van zoodanige credieten, als tijdelijk gevorderd worden; zoo mede om in de verantwoording van deze handelwijze mijn aandeel te nemen, liever dan bij voortdurend toe te stemmen in maatregelen, waarvan ik, bij aanuening, der natie en regering met hart en ziel de beste vruchten toewensch, doch waaruit, mijns inziens, verwikkeling en hoogst nadeelige gevolgen in de toekomst te duchten zijn.

De heer VLIJHUIS: Alles wat tot ons krijgswezen betrekking heeft, is tot eene hoogte opgevoerd, dat de daartoe benodigde kosten onze krachten ver te boyen gaan. Toen er werkelijk gevaar bestond, toen het de verdediging van ons dierbaar Vaderland gold, getroostte men zich gaarne iedere opoffering; dan waarom, nu de omstandigheden veranderd zijn, niet allengskens alles op een' meer eenvoudigen voet teruggebragt? Waartoe dat kostbare leger, sedert het ons verboden is daarvan gebruik te maken? Mogt de wet worden aangenomen, dan vertrouw ik, dat door de regering echter niets zal worden onbepoofd gelaten wat strekken kan, om van dergelijke buitengewone uitgaven voor het vervolg te worden bevrijd, of ten minste die aanmerkelijk te doen verminderen.

De heer RACKER verklaart, dat bij hem, tegen de buitengewone begrootings-wet vele bezwaren zijn opgerezen, welke, door de inlichtingen, die de kamer in comité-generaal ontvangen heeft, niet zijn opgeheven. De overtuiging, gaat de redenar voort, is daardoor bij mij niet geboren, dat onze staatkundige toestand een' zoodanig hoogen staat van oorlog vereischt. Daarentegen, ben ik overtuigd geworden, dat deze hooge staat van oorlog niet kan worden volgehouden door den staat onzer geldmiddelen, indien men geen gevaar wil loopen van door de langudrige spanning, welke dezelve veroorzaakt, onderscheidene bronnen van onze welvaart te benadeelen, en in het bijzonder het openbaar credit een gevaarlijken slag toe te brengen. . . . Het is meer dan tijd, dat, die hulphronnen, door welke in de laatste jaren zoo veel millioenen schats in 's rijks kas zijn loegevloeid, aangewend

worden, om gunstig te werken op de in den jare 1831 en 1832 aangegane geldleeningen. Deze, alstoen tot behoud van de nationale eer en zelfstandigheid aangeaan, drukken nogtans de natie; zij behooren in de tegenwoordige tijden van verademing te worden vermindert en allengskens uitgedelgd, wil men zich voor de toekomst de middelen verzekeren van, andermaal aangevallen wordende, geweld met geweld te kunnen keeren, en het openbaar crediet, waartoe in zoodanige gevallen de toevlugt genomen wordt, alsdan niet uitgeput te vinden. Ik geloof, dat het voor Z. M. onzen geëerbiedigden Koning, zoo wel als voor de natie, die wij de eer hebben te vertegenwoordigen, van het hoogste belang in het tegenwoordig oogenblik is, te weten, hoe de meerderheid dezer kamer over den staatkundigen en finantiëlen toestand van ons vaderland oordeelt.

De heer KNIPHORST: Ik heb mij gevraagd: bestaan er omstandigheden, die de regeling van ruim elf millioen vorderen? en mijne overtuiging heeft het bestaan van dezelve niet erkend. Zullen wij oorlog voeren? tegen wien? tegen België? Deszelfs bestaan is door Europa erkend, en door de groote Mogendheden gewaarborgd. Tegen wien dan? Tegen ons zelve? Is er eene factie in den staat, die de bestaande orde van zaken bedreigt? *Die blaam mag het getrouwe volk, dat wij vertegenwoordigen, niet worden opgelegd.* — Maar kan de voordragt ook strekken, om onze eigen belangen te verachten, alsof wij met ons zelve oorlog voerden? — Zoude onze in- en uitwendige welvaart, zoude onze inwendige rust, zoude ons nationaal crediet ook winnen, wanneer de middelen, die nu zullen strekken tot uitgaven van oorlog, worden besteed als uitgaven tot vermindering van de zwaar drukkende lasten der getrouwe ingezetenen? En hierop geloof ik *bevestigend* te moeten antwoorden. *Zoo wij ons ontwapenen, zal België zich ontwapenen; zal Europa zich ontwapenen, en de volken van ondragelijke lasten worden ontheven, en daardoor de onderlinge belangen vereenigd. Geheel Duitschland zal bij behoorlijke en billijke handelsverdragen, bij het behoud onzer kolonien belang verkrijgen, en ons waarborgen tegen het meermalen gemanifesteerde verlangen van een groot handelsielang, om ons van dezelve te ontzetten, en alzoo onze vernietiging te voltooien. De omstandigheden, die bestaan, schijnen mij toe, de gevraagde toelage van oorlog en marine tegen te spreken; de vrede zal er niet door bevorderd, maar wel door uitgesteld worden... Onze politiek zij van een' vrelievenden, vriendschappelijken aard; de ongelukkig opgerigte verdedigings-muur tegen Frankrijk is afgebroken, en het materieel belang van het vaste land bij ons behoud, en dat onzer bezittingen in andere werelddeelen, tot stuiting van het overwigt der eilanders, moet ons redden. Gave de Hemel dat die redding nabij ware, en niet door de voorgedragene middelen en derzelve gebruik worde verschoven.*

De heer LUIJZEN: In gemoede heb ik geene vrijheid, om de gevraagde uitgaven toe te staan. Mijne hoofdreden is (en deze heb ik niet lang behoeven te zoeken), *dat wij wiskunstig zeker te gronde gaan, indien de beharde omstandigheden, waarin wij meer dan zes jaren rondwalen, zonder nog de verlangde uitkomst te hebben gevonden, niet spoedig ophouden.* Ik wil niet tegenspreken, dat het nationaal crediet vordert, dat de renten der publieke schuld elk half jaar stiptelijk worden aangezuiverd. Dan daar neven staat, dat *het nationaal crediet nog meer gebiedend schijnt te vorderen, dat onze tijdelijke hulpbronnen niet worden uitgeput, omdat het noodwendig gevolg daarvan wezen zal, de ondergang van het Vaderland.* Met zulken ondergang, dien God verhoede, zal dan het nationaal crediet ook wel vallen, en daarom acht ik het pligtmatig, niets anders dan eigen schuld te betalen, en onze hulpbronnen op de meest spaarzame wijze te gebruiken, ten einde in bangen nood nog dit plechtanker van redding te hebben. Daarom moet ik op alle ernstige pogingen, van de zijde der regering aan te wenden, om tot de beslechting onzer staatkundige geschillen met België te geraken, aandringen. *Het belang des Vaderlands vordert het. De algemeene wensch der natie maakt het raadzaam. Het herstel der financiën is daartoe eene drangreden.* Zoo lang ik niet duidelijk zie, dat die heillooze geschillen spoedig zullen zijn vereffend, verbiedt mij mijn geweten, om schulden voor anderen te blijven betalen, omdat ik niet berekenen kan, of onze finantiële val niet reeds zal daár zijn, vóór dat de schuldenaars aan eenige teruggaaf hebben gedacht. Mijne pligt gebiedt mij dus, mijne stem te onttrekken aan eene wet, welke het duistere verschieft geeft, dat de regering voor alsnog op de zoo vuriglijk verlangd wordende schikking onzer politieke aangelegenheden niet kan hopen... Voor oorlog vraagt men eene buitengewone som van f 10.603.400. Zonder voor alsnog te treden in de schrikverwekkende hoogte van dat cijfer; zonder u te herinneren, dat dit buitengewoon, gevoegd bij de f 750.000 voor marine en f 8400.000 voor de renten der schuld, waarvan het rijk eventueel zal kunnen worden ontlast, de natie met den oogenblikkelijken last van f 19 853.400 bezwaart, althans verhindert, dat deze som tot vermindering van schuld of verligting van de gewone lasten worden aangewend; zonder te onderzoeken of wij die som geheel buiten bezwaar der ingezetenen, zoo als de regering dit noemt, zullen vinden, moet ik opmerken, dat *die aanraag de toekomst al we-*

derom verduistert. Zoo lang zulke aanvragen voortduren, mogen wij op geene beëindiging van onzen noodlottigen toestand rekenen. Zoo lang het departement van oorlog ruim 21 millioen en 610 ton noodig heeft, behoort het einde van onzen druk tot de *pia vota*. Dat bewustzijn, die overtuiging binden mijne stem, welke nooit kan medewerken tot den ondergang van mijn dierbaar Vaderland. Het smart mij, dit gevoelen te moeten uiten. Dan ik gevoel, dat mijn pligt als vertegenwoordiger des volks zulks gebiedt. Het besef van dien heiligen pligt doet mij dan ook onbewimpeld verklaren, dat ik vrees, dat wij te gronde gaan, indien de lasten niet aanmerkelijk en vooral spoedig worden verligt, in plaats dat onze middelen tot volharding in eene oorlogzuchtige houding worden besteed. En zal ik bij dergelijke vrees mijne stem aan een buitengewoon van nagenoeg 20 millioenen schats geven? *Dit kan ik van mijn geweten niet verkrijgen, omdat alles hier is overspannen, en die overspanning eerst moest een einde nemen; want zij verniet onze finantiële krachten; zij ondermijnt ons volksbestaan. En dit alles geschiedt in eenen tijd, dat niemand ons beoorloogt; dat de Belg de vruchten van zijnen afval smaakt; dat die opstandeling geen belang heeft, om ons, tot verkrijging van voordeelen, aan te randen; dat wij ons niet mogen roeren, om onzen eigendom te heroveren, op straf van door de overmagt eens sterkeren nabuurs over de ons willekeurig aangewezen grenzen terug te worden gedreven. Laten wij onzen hachelijken toestand wel gadeslaan, laten wij het terrein meten, waarop wij zijn geplaatst; laten wij onderzoeken, of de bevolking van dat plekje gronds nog meer opofferingen kan lijdén; beschouwen wij vooral onze berooide financiën, en vragen wij ons dan af, of de voorgestelde buitengewone onkosten voor marine en oorlog eenigen schijn van berekening, om een goet resultaat te bereiken, kunnen opleveren? In gemoede geloof ik, dat het einde van alle onze opofferingen wezen zal, onze onvermijdelijke ondergang; in gemoede moet ik de regering waarschuwen, dat het Nederlandsche volk de zaak alzoo inziet, en zij tegen haar belang handelt, met geloof te hechten aan de vleitaal van hen, die laaghartig genoeg zijn, om haar het tegendeel diets te maken; in gemoede vinde ik mij verpligt, ook mijne stem aan de wet tot vinding der buitengewone behoeften voor marine en oorlog, te weigeren*

De heer REPELAER wenschte de aangevraagde sommen in den tegenwoordigen staat van zaken meer in evenredigheid gebragt te zien met onze finantiële aangelegenheden, en niet tot die hoogte opgevoerd, als in de ons voorgedragene wet het geval is, derwijl hij voor zich de overtuiging niet heeft kunnen verkrijgen, dat voor het oogenblik zoodanige onvermijdelijke en dringende omstandigheden aanwezig zijn, welke bij hem althans het toestaan van de gevraagde som, als noodzakelijk zouden kunnen doen beschouwen. Hij kan geenszins toestemmen, dat het toestaan der aangevraagde gelden zoo geheel buiten bezwaar der natie zal geschieden; het komt hem voor, dat gedeeltelijk van dezelve zoodanig gebruik zonde kunnen gemaakt worden, als waardoor eenige verligting aan de belastingschuldigen had kunnen aangebragt worden. *(Het vervolg in een volgend nummer.)*

Frankrijk.

Het is eene weldaad voor den staat, wanneer een Koning, met goede gezindheden beziel, hetzelfde regeert; vooral wanneer hij bij die goede gezindheid den noodigen wil voegt, om daarvan te doen blijken; zoodat beide, het willen en het werken, eenen goeden regent kenteekenen. Het eerste baat niet, wanneer de goede wil niet kenbaar wordt door daden, die invloed uitoefenen op de natie; het volk is den Koning geenen dank schuldig voor het goede, dat, zijns ondanks, wordt uitgerigt. Daar wordt dus geene gehechtheid, geene trouw, geene liefde voor den regeerder aangetroffen, omdat die alleen gekweekt worden en wortelen kunnen, wanneer de natie overtuigd is, dat de persoonlijke invloed van den vorstelijken persoon de impulsie geeft aan de bevordering van algemeen welzijn. Alzoo laat het zich verklaren, waarom in sommige staten, (tenzij de snoodste ondankbaarheid het karakter des volks geschandvlekt en deszelfs hart bezoedeld hebbe), onverschilligheid omtrent den persoon des regeerders opgemerkt wordt; ja zelfs soms listvaardigheid en schijnbare trouwloosheid opgemerkt wordt, waarbij dan het leedere vraagstuk, wien men geacht wordt te dienen, den Koning of het Vaderland, en wien men meest trouw en liefde betoonen moet, de beoordeeling nog moeilijker maakt. Wij vinden een groot veld voor deze en soortgelijke beschouwingen in het Frankrijk dezer dagen; een land, welks bevolking in een kort tijd-gewricht van naauw vijftig jaren, allerlei regeringsvormen en vreemdslachtige regenten aannam, om deze beurtelings met even weinig leed weer te verlaten, als waarmede die voortijds aangenomen waren. Gelukkig de volken, die zich spiegelen kunnen aan de lotgevallen van anderen! Gelukkig de volken, die zoodanige spiegeling zich weten ten nutte te maken! Maar ook niet minder heilzaam is die spiegeling voor den Vorst, die belang stelt in de duurzaamheid van zijnen troon, en die die duurzaamheid weet in naauw verband te brengen met het heil des volks, over hetwelk hij geroepen werd, zijne zorgen en liefde te laten gaan! Het zou tot geen ander einde dienen, dan om nuttelooz

de aandacht te vermoeijen, in eene optelling te treden der verschillende besturen, die Frankrijk beheerschten, en die geen anderen blijvenden indruk nalieten, dan om dezelve nimmer terug te wenschen. Zijn er dwaalbegrippen, die voortplanters vinden in gewetenlooze lieden, of in jeugdige, ligt ontvlambare harten, welke treurige onderzanding of rijper leeftijd alleen konden tot bedaren brengen; in grooter menigte hebben bittere proefnemingen de waarheid in het helderst daglicht gesteld, en ook voor volgende tijden geleerd, dat het najagen van hersenschimmen op ééne lijn geschaard wordt met het in praktijk willen brengen van idealistische beschouwingen van de staatkundige en burgerlijke maatschappij, die, strijdig zijnde met oude herkomsten, gewoonten, zeden, opvoeding en dus ook met de denkwijze eens volks, zonder eene volstreekte en geheele omkeering van den staat kunnen beproefd en in werking gebragt worden. En wie zal dan nog waarborgen, dat het met zooveel opoffering gekochte genoegzamen bijval en ondersteuning bij een volk zal vinden, dat het den noodigen tijd bestaan blijve, om het weldadige dat geroemd, en waarom het omhelsd en ingevoerd werd, algemeen te doen uitkomen en te doen erkennen? — Toen de feilen van het bestuur der restauratie eene omkeering van zaken te weeg bragten, werd, met de omverwerping van het bestuur, te gelijk het geslacht verbannen, dat, door eenen gelakkigen oorlog in het land terug gevoerd, zware pligten had te vervullen; en eene hoogst moeilijke in den uitslag hoogst bedenkelijke taak had op zich genomen: de taak, om de veelslachtige partijen te vereenigen, deze te verzoenen, en de harten van alle Franschen ineen te doen smelten, door hunne denkwijze langzamerhand en met verstand te wijzigen, en meer eenheid daarin te brengen. Aanvanke-lijk scheen dit te mogen gelukken aan **LODEWYK XVIII**, maar **KAROL X** verbrak den band, die zoo zwak nog regent en natie omslingerde. Men was toen reeds vergeten aan het hof, dat niet enkel stoffelijke belangen een volk kunnen boeijen; dat de waarneming en verpleging van het zieleleven eener natie haar gehecht maakt aan hare regeerders. Hieruit blijkt alzoo, dat het eene waarheid is, wier verzuim van naleving soms de droevigste gevolgen ten nasleep heeft, dat het hoofd van eenen staat, hetzij zijne waardigheid een Koningschap, een Voorzitterschap of hoedanig ook genoemd worde, beide, het willen en het werken, moet doen blijkbaar worden, zal zijne welgezindheid tot bevordering van het geluk des volks hem steun doen vinden in de harten der onderdanen, bij moeilijke en zorgelijke tijdsomstandigheden. **LODEWIJK PHILIPS**, den ontledigden troon ingenomen hebbende, had voor zich het algemeen gevoelen, dat hij ijver voor het volks-welzijn had, en daarbij de vereischte geestvermogens en het zoo noodige doorzigt, om aan dien wil en ijver ten goede alles dienstbaar te maken, wat de bronnen van welvaart, door de wijze Voorzienigheid aangewezen, konden opleveren. Maar welke pogingen hij ook mogt aanwenden tot heeling der rampspoeden van het volk, — eene jammerlijke verdeeldheid, voortgesproten uit eene met den geest des tijds in vijandschap zijnde denkwijze, uit eene buitensporige en teugelooze drift, en voorliefde en ingenomenheid met eigene begrippen, — het mogt den door het volk van Frankrijk gekozen Koning niet gelukken aan zijnen troon die vastheid, aan zijne dynastie die duurzaamheid, zelfs aan zijne wijze van bestuur dien algemeen bijval te verzekeren, waarop hij had mogen rekenen, en die door allen, die zich op het gevorderde standpunt konden verheffen, in het algemeen belang van Frankrijk gehoopt en verwacht werden. Daardoor laat zich gereedelijk de toenadering der overige regenten van ons werelddeel verklaren; eene toenadering, waarvan de diplomatische handelingen sedert de laatste jaren bewijs leveren. Opstanden en van verre gestookte, in overmoedigheid naauw beproefde maar even ernstig en krachtig bedwongene zamenzweeringen volgden evenwel spoedig op de verheffing van **LODEWIJK PHILIPS** tot Koning der Franschen, en het denkbeeld van koningsmoord, bij elke beschaafde natie zelfs een gruwel, rijpte in de hollen des verderfs, waar teleurgestelde, overmoedige of onverzaadbare heerschzucht de wapenen smeedde, om, tot eene blijvende schande der verlichte eeuw, in welke wij leven, herhaalde aanslagen van koningsmoord in een bijna ondeelbaar oogenblik te moeten aantekenen. Strengere wetten en de treurige maar noodzakelijke werking der strafwet, en nog strenger betugeling van in het duister woelende onverlaten hebben geantwoofd op gruwelen, welke men te vergeefs met eene staatkundige kleur zou kunnen verglimpen; de woelingen der Vendée, die het hoofd van den staat tot het hoofd eener enkele partij willen verlaagd hebben, blijven voor den onpartijdigen opmerker altijd even schandelijk en strafschuldig, en geene pogingen tot koningsmoord zullen bij een eerlijk inwoner zelfs maar verschoonbaar kunnen gerekend worden, wanneer hij, met de hand op het hart, zal moeten erkennen: **HET DOEL HEILIGT DE MIDDELEN NIET**. Maar **LODEWIJK PHILIPS** heeft, nadat de wet gesproken had en aan deze was voldaan, een bewijs gegeven, dat hij het willen en het werken beide ten goede wist aan den dag te brengen. De dezer dagen door hem verleende amnestie, zoo volledig en algemeen, zonder

bijkans eenige uitzondering; zijn bevel, dat de denren der gevangenen voor alle staatkundige overtreders zullen ontgrendeld en geopend worden; dat laten afvallen van de ketenen der strafwet; dat openen der poorten voor allen, die misdreven hadden; die teruggave aan de vrijheid, ten voordeele van allen, die noch den Koning, noch zijn bestuur liefhebben noch achten, maar die niets hebben gespaard, om hem en zijne regering omver te werpen, — is een voortreffelijk en onwaardebaar groothartig feit, dat het hart roeren en treffen, en ieder afgedwaalde tot hem terugbrengen moet, indien nog in Frankrijk eenig gevoel voor het goede, eenig besef van plicht is overgebleven. Het kwade heeft vele navolgers in dat land, maar het goede is toch nog in grooter mate aanwezig, en dat geeft waarborg, dat de verleende amnestie de eerste stap is op den weg, om aan dat, tot in deszelfs grondvesten geschokte rijk, een duurzaam genot van wensche-lijken en noodigen vrede te bezorgen.

W. Z.

Aan de Redactie.

De wetgever heeft, bij art. 166 van het wetboek van rechtspleging in lijfstraffelijke zaken, opzettelijk voor de gemeenten, geen hoofdplaatsen der kantons zijnde, een politie-gerigt in den persoon van derzelve burgemeester, met een griffier geadsisteerd, daargesteld, om, even als de vrederegters, doch op eene meer eenvoudige en minder kostbare wijze, over de in derzelve gemeenten begane, niet in de uitzondering van art. 139 vallende overtredingen, ter zake, waarvan de klager, zool die is, niet meer dan vijftien franken vergoeding van nadeel vordert, te kunnen erkennen en er de bij de wetten en reglementen bepaalde straffen tegen te kunnen uitspreken.

Het publiek ministerie wordt er door een' der assessoren waargenomen (art. 167) en de functien van griffier door iemand, door den burgemeester voor te dragen en door de arrondissements-regtbank in eed te nemen (art. 168) — De dagvaarding der partijen en getuigen behoeven er niet door deurwaarders te geschieden (art. 149) — Eene schriftelijke oproeping van den burgemeester, om op een te bepalen dag en uur op het gemeente-huis, 't welk de bij art. 171 aangewezen plaats zijner teregtzittingen als politie-regter is, te verschijnen, is voldoende.

De ingezetenen worden daardoor buiten de kosten gehouden, die het gevolgeener poursuite wegens dezelfde overtreding bij het politie-gerigt des vrederegters in de hoofdplaats van het kanton zouden zijn, als waarbij de citatien niet dan door het ministerie van deurwaarders mogen worden gedaan.

Die hoofdplaats ook dikwerf verscheiden uren gaans van zoodanige gemeente verwijderd zijnde, worden beklagden en getuigen slechts zoo kort mogelijk aan hunnen veldarbeid of andere beroepsbezigheden onttrokken.

Langs dien weg ook is den belanghebbende het middel van reclame, wegens het door de overtredingen ondervonden nadeel, gefaciliteerd. Behalve het belang en gerief der ingezetenen wordt voorts door die instelling de meer spoedige en naauwgezette repressie der overtredingen bevorderd, hetwelk, blijkens de door de commissie van wetgeving uitgebragte rapporten, het tweeledig motief der wet is geweest. Hoe eenvoudiger overigens de wijze van poursuite der overtredingen is, zoo veel te minder zullen de beamtten, daarmede belast, de afwijking der wetten of reglementen soms oogluikend dulden en buiten vervolg laten.

Intusschen is dat politie-gerigt der burgemeesters in vele gemeenten, bij onstentenis eener gedana voordragt en bevorderde beëdiging van den griffier, niet tot stand gebragt. — De door de veldwachters enz. bij proces-verbaal geconstateerde of door de klagers ter kennis der autoriteiten gebragte overtredingen, in de termen van art. 166 vallende, daardoor niet anders dan voor het politiegerigt in de hoofdplaats van het kanton kunnende worden gebragt, worden de ingezetenen, dien ten gevolge, wegens de geringste overtreding, waarvoor zij soms tot eene boete van slechts een' enkelen gulden verwezen worden, met eene hoeveelheid kosten van citatien, hun en de getuigen gedaan, beladen, die dikwijls tien of meermalen het bedrag der opgelegde boete overtreffen, — kosten, waartegen zij, terwijl dezelfde overtreding volgens de nitdrukkelijke bepaling der wet zonder dien ter judicature van den burgemeester humer woonplaats, wanneer deszelfs politie-gerigt gevestigd ware, had kunnen worden gebragt, eene billijke klage hebben: — zijnde in zoodanig geval eene merkelijke verzwaring van straf, die het bestuur niet zonder noodzakelijkheid behoort op te leggen, maar veeleer die wijze van poursuite kiezen, die het minst bezwarend is.

Ten andere zijn de ingezetenen door de niet tot stand bringing van dat politie-gerigt van de uitoefening van het hun bij art. 145 en 166 van meergenoemd wetboek toegekende recht verstoken, om de overtredingen, waarbij zij een meer bijzonder belang hebben, direct van hunnen kant ter cognitie, repressie en erlanging van schadevergoeding, voor de aangewezen autoriteit binnen hunne gemeenten te kunnen brengen. — Moge er dan door de bevoegde magten maatregelen ter tot stand bringing van dien voor de gemeenten, waar dat nog niet mogt zijn geschied, genomen worden, ten effeete dat de overtredingen, waarover de cognitie bij art. 166 voornoemd aan de burgemeesters is toegekend, bij voorkeur bij dezelve ter judicature worden gebragt, — daardoor in het belang en gerief der ingezetenen voorzien, en de rigtige executie der politie-bepalingen, zoo van het wetboek van strafregt als der verordeningen op de veldpolitie in de wet van 1791, de reglementen op het brandwezen, de gemeente-wegen, de broodzettlingen en andere, bevorderd.

K.